

BEDEN, EV
VE YAS:
KUIR
EKOLOJİSİNE
DAİR BİR
MANİFESTO

Body, Home,
and Mourning:
A Manifesto
on Queer Ecology

Çeviri | Translation (TR-ENG)
İpek Tabur

Yazar | Author
Aslı Zengin
Rutgers Üniversitesi | Rutgers University

İllüstratör | Illustrator
Özgür Can Taşçı

Beden, Ev ve Yas: Kuir Ekolojisine Dair Bir Manifesto

Aslı Zengin

2020 Mart'ının başlarındayız. Koronavirüs yavaş yavaş hayatımızın her alanına nüfuz ediyor. Bu esnada zaten bir süredir devam eden devasa bir krizin pençesinde cebelleşiyoruz. Dünyanın dört bir tarafından gelen yangın, tayfun, sel, kuraklık, eriyen buzullar ve giderek artan mevsim sıcaklığı haberleri birkaç yıldır gündemimizden eksik olmuyor. Krize tepki olarak herkesten önce çocuklar ayaklanıyor. Geleceklerinin distopyalar tarafından çalınmasına karşı çıkıyor ve 2018 yılından başlayarak örgütlenmeye başlıyorlar. Ortaya Küresel Yok Oluş İsyanı çıkıyor. Gençlerin öncülüğünde hepimiz gezegen için son bir çağrı yapıyor, ekolojik dengenin kurulması için var gücümüzle sesimizi yükseltiyor ve iktidar sahiplerine müşteregimiz olan gezegene zarar vermeyi durdurmaları için haykırıyoruz. Çocukların geleceğe dair haklı talepleri sayesinde varoluşumuza dair bütünsel bir yaklaşım gündemimize giriyor ve kitlelere ulaşıyor. Kültür, iktisat ve doğa arasındaki sözde sınırlar yıkılıyor. Hepsinin birbiriyle olan göbek bağları ayan beyan ortaya çıkıyor. İklim kriziyle beraber doğanın bizim tahakkümümüz altında olmadığını, bizden ayrı olmadığını, aksine yediklerimizden tutun sürekli soluduğumuz havaya kadar içimiz dışımız, her yerimiz olduğunu daha iyi kanıksıyoruz. Aslında kuirleşen de diyebileceğimiz bir varoluş algısına doğru yelken açıyoruz.

Küresel Kuzey'in kimi düşünürleri "antroposen" diye adlandırdıkları bir kavramla doğayla insan arasındaki ilişkiyi yeni biçimlerde tanımladıklarını iddia ederken bazılarımız yüzünü insanı doğadan yüzyıllardır ayırmamış olan yerli toplumların ontolojilerine dönüyor. Hayatın insan merkezli olmadığını, insan denilen varlığın ancak kendi beden sınırlarını aşan maddi ve manevi varlıklarla anlam kazandığını, yani iklim krizinin ontolojik bir kriz olduğunu yerli kabileler zaten çok eskiden beri biliyor ve dillendiriyorlardı. Cansızlık atfettiğimiz taşlara, kayalara, dağlara hayat veren, onları hareketlendiren ontolojik bir envanteri binlerce yıldır koruyorlar. Nesilden nesile yolculuk eden hikâyeler, şiirler, şarkılar ve danslar beden ve hafızanın ekolojilerini anlatıyor, onlara sahip çıkıyor.

Bu ekolojik envanter koronavirüsü de içine alıyor. Yayılışının hemen ardından kimi yerli düşünürler gözle görünmeyen, hakkında hiçbir şey bilinmeyen bu esrarengiz virüsü yaşadığımız ontolojik krize doğanın ürettiği haklı bir tepki ve son bir uyarı olarak yorumladı. Hatta virüsün gezegeni kurtarmaya gelen bir canlı olduğunu düşünenler oldu. Virüse trenleri, uçakları, alışveriş merkezlerini, otelleri, toplu buluşma alanlarını boşaltan, gittikçe büyüyen insan trafiğine dur diyen, insanın kurduğu toplumsal ve ekonomik düzeni sorgulatan bir elçi muamelesi yaptılar. Gözümüzle göremediğimiz

ufacık bir varlığı, gezegenin dönülmez bir tehlikenin yamacında olduğunun ve toplumsal hayata egemen olan ne varsa hepsini yeniden düşünüp değiştirmemiz gerektiğinin bir habercisi olarak görmeyi tercih ettiler.

Virüsle konuşmak, virüsün yaşamımızdaki yerini böyle tanımlamak kuir potansiyeller taşıyor. O zaman bazı soruların peşine takılmak elzem: Şayet virüs bize konuşuyorsa, o zaman virüs kuir olana dair ne söylüyor? Virüsün yaşamımıza girmesiyle beraber kuir olana ne oldu? Kuir nasıl dönüştü ya da nasıl kuir potansiyeller ortaya çıktı?

Doğa ve kültür ikiliğinden kurtuldukça, tabiri caizse kuirleştikçe, aslında yaşam ve ölüm de başka anlamlar ifade etmeye başladı. Ölüm doğayla kurduğumuz bütünlüklü ilişkinin bir başka boyutu, formu, şekli olarak yerini buldu. Amaç elbette pandemi süresince yaşadığımız hastalık, acı ve kayıpları kuir diye nitelendirip olumlamak değil. Aksine kuir olanı olumlu ya da olumsuz olma ikiliğine hapsederek değil, egemen olan normları aksatan, askıya alan ya da bozan, bizi ikili düşünme biçimlerinin dışına çağırın ve iten bir dinamizm, çokluk, hatta kaos olarak görmek ve bu kaosun açtığı imkânlara dair düşünmek. Keza bu hengame içinde en çok zarar görenlerden birisi aslında kuirlerin ta kendileri!

Ev ve evsizlik

Korona süreci özellikle toplumsal cinsiyet ve cinsel yönelim hiyerarşilerinde ezilen ve ayrımcılığa uğrayan kişileri şiddete daha sık maruz bırakmaya devam ediyor. Pandemi başladığı andan itibaren ev içinde şiddete uğrayan kadın, çocuk, kuir ve trans haberlerinde artış görüyoruz. İzolasyon, varsayılanın aksine evin çok da tekin, güvenilir bir ortam olmadığını, virüsten korunurken başka şiddet biçimlerini tetiklediğini ortaya seriyor. Evlilik ve evsizlik birçok kadın, kuir ve trans için yabancı, zor, yorucu ve bazı durumlarda ölümcül anlamlar dahi taşıyabiliyor. İzolasyonla beraber kişilerin toplumsal hayatta kabul gördüğü ve kendilerine destek bulduğu alanlara erişimleri de ortadan kalkıyor. Normalde ailesinden gördüğü baskı ve şiddetten geçici dahi olsa kaçabilen ve başka ortamlarda ve ilişkilerde güven bulan kişiler, bu alanlara çok zor erişir oldular. Özellikle heteronormatif aile yapısına sığamayan ve ondan kaçmak isteyen kuirler, translar ve bekâr kadınlar evdeki izolasyonun bedelini ağır ödediler, ödüyorlar.

Dayanışma ve destek ağlarının çoğu tamamen internet ortamına taşınmak zorunda kaldı. İnsanların nefes alabilmek için kolektif olarak inşa ettiği alanlar teker teker kapandı ve özellikle büyük şehirlerdeki hareket kısıtlılığı ve ulaşım zorlukları insanları birbirinden kopardı. Üniversiteli birçok kuir ve trans için kaçış ve kendini gerçekleştirme imkânı taşıyan kampüs hayatı virüsle beraber kapandı. Öğrenciler istemediği evlere dönmek zorunda kaldılar. Ev ortamı birçok genç kuir ve trans için arzu ve isteklerine engel olan ve travmalarını tetikleyen bir alana dönüştü. Online dersleri bırakan,

istediği kitapları dahi okuyamayan, kendine ait bir alanı olmayan bir sürü öğrenci depresyonun eşiğinde hâlâ bocalıyor.

Kimisi için dönmek zorunda kaldığı ev şiddetten ibaretken, kimisinin dönecek evinin dahi olmaması ise yaşanan krizin başka bir boyutu. Ailesinin dışladığı, terk ettiği kuirler, translar ve kadınlar bu süreçte kendilerine yer arayışına girdiler. Sınıfsal farklılıklar insanların evle ve ev içinde var olabilmekle ilişkisini yakından etkiledi. İşini kaybeden insanların bazıları evsiz kaldı. Kimisi kendi evinden çıkıp aile evine dönmek zorunda kaldı. İzolasyonun kapalı kapıları ardında intihar eğilimlerine, depresyona ve duygusal buhranlara daha çok rastlanır oldu.

Cenaze, yas ve temas

Korona, kuirleri, kuirlikleri üzerinden çarpan ilk salgın değil. Salgın başladığından beri İspanyol Gribi'nin yanı sıra AIDS/HIV'le de benzerlikler kuruluyor. Bu benzerlikler özellikle kuirler ve translar için 1980'ler ve 90'ların yas ve travma izlerini gün yüzüne çıkarmaya devam ediyor. Korona esnasında yakınlarının cenazelerini yalnızlık içinde gömmek zorunda kalan insanların buruk hikâyeleri ile bundan otuz, kırk yıl önce ailelerin AIDS'ten ölen yakınlarının cenazelerine dokunmayı, onları gömmeyi ve uğurlamayı reddettiği dışlama hikâyeleri yan yana anılıyor. Ailelerin ellerini, dokunuşlarını cenazelerden çektiği AIDS dönemi ile ailelerinin ellerine, dokunuşlarına izin verilmediği COVID-19 dönemi, aslında dokunmanın hayat ve ölüm esnasında yas tutmakla girdiği yakın ilişkinin boyutunu iki tezat örnek üzerinden anlatıyor. AIDS sürecinde olduğu gibi korona sürecinde de cenazeye sahip çıkmak, dokunmak, cenazenin yasını tutmanın anlamı durmadan değişiyor.

Yasını tuttuğumuz sadece insan ölümleri değil elbette. Gezegenin, ormanların, kuruyan nehirlerin, yok olmaya yüz tutmuş hayvan ve bitki türlerinin yası küresel bir yas. Pandemi iklim kriziyle beraber bizi insan ötesinde yas tutmanın şekillerini yaratmaya itiyor.

Dokunmanın sadece kayıpla ya da matemle ilişkisi değil, aynı zamanda hayatla olan ilişkisi de değişiyor. Koronayla beraber dokunma duyumuzun hayatımızı ve ilişkilerimizi nasıl her alanda kurduğuna şahit oluyoruz. Hayatın dokunmakla ne kadar iç içe geçtiğinin, her şeye sürekli ne kadar çok temas ettiğimizin şaşkınlıkla ayırına varıyoruz. Dokunmayı kaybetmek bir anlamıyla kendimizi kaybetmeye dönüşüyor. Peki dokunabilme özgürlüğümüz kısıtlandığından beri ortaya neler çıktı?

Dokunarak ilişkilenebilecek da insanların birbirine dokunmaktan kaçındığı bir zamanda kuirleşen bambaşka anlamlar kazanmaya başladı. Dokunma ihtiyacını karşılamak için insan dışı başka canlılara yönelmek, ağaçlara sarılmak, bitkileri okşamak, kedi, köpek ve bilimum hayvanla dostluk kurmak ve evlerin kapılarını bu canlı türlerine açmak yaygınlaşan bir hâl aldı.

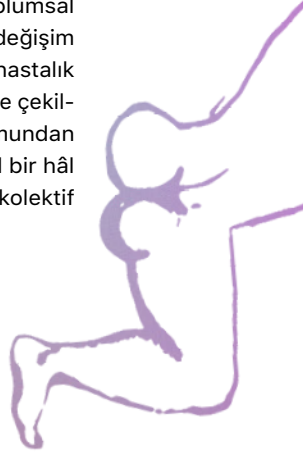
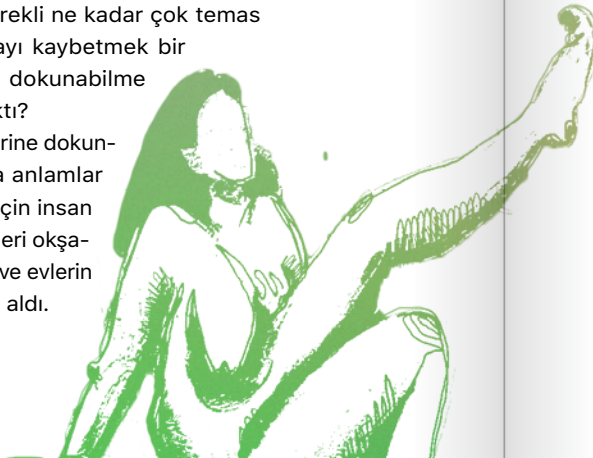
İnsana dokunamadıkça başka varlıklara daha çok dokunmaya başladık. Canlı olmayan objelere kendi anlam dünyamızda hayat vererek onlarla temasımızı yeniden artırdık. Yani ortaya yakınlık ilişkilerinin çeşitli tür ve maddelerle harmanlanan yeni biçimleri ve ağları çıkmaya başladı. Etrafımıza sadece başka bir gözle bakmaya değil, aynı zamanda başka şekillerde dokunmaya ve dokunmaya başladık.

Değişen, yalnızca en özelimiz olan ev ve dokunma duyumuzdan ibaret değil. Kapitalizmin, bilimin, sosyal dayanışma ağları ve cemaatlerin, siyasi faaliyet ve özneliğin, güvenliğin ve riskin tanımları da pandemiyle beraber süratle değişiyor. Toplumsal hayata egemen olan duygular ise bu değişimden nasibini alan başka bir mevzu. Mesela anksiyete, endişe ve korku toplumsal hayatta birbirimize bakarken, dokunmamaya çalışırken ürettiğimiz bir değişim birimi hâline geldi. Toplum içindeki yakınlık ilişkileri ve temas çeşitleri hastalık ve virüs paranoyası üzerinden büyük zarar gördü, görüyor. Herkesin içine çekildiği ve beraber ürettiği bu anksiyete yumağı bireysel bir duygu durumundan çok, insanın yakınları ve sevdikleri adına sürekli endişelendiği ilişkiyel bir hâl alıyor. Bu sayede bireyselliğimizin sınırlarını ve imkânlarını sorguluyor, kolektif ve ilişkiyel olanı yeniden sürekli düşünüp kafamızda tartıyoruz.

Geleceğin kuir imkânları

Ütopya ve distopyalar arasındaki sınırlar değişiyor. Belki bu dönem ütopya ile distopyanın birbirine en çok yaklaştığı, iç içe geçerek birbirinde çözülmeye başladığı bir süreç. Kuir ve feminist ekolojik bir gelecek belki de bu ikiliğin tamamen ortadan kalkması üzerine kurulu. Arundathi Roy pandemi için geçit tanımını kullanıyor. Bugünün ve geçmişin sorunlarını kabul edip geleceğe açılan bir kapı. Gelecek hakkındaki tahayyüllerimizi yeniden gözden geçirmemiz için bizi zorlayan bir geçit. Kapıdan hâlâ geçiyoruz ve artık dönüş yok. Bunu belirsizlik ve korku süreci olarak yaşarken, aynı zamanda yeni olanın doğma potansiyelini taşıyan ve imkânlara açık bir kapı olarak görmek bize neler getirir?

Ekolojik varlığımızı doğa sömürüsü üzerinden kurma dönemi kapanıyor. Daha doğrusu kapanmak zorunda. Doğaya içindeki dengemizi doğru tanımlayıp bu konumu koruyan, doğaya bakmanın kendimize bakmak olduğunu kanıksayan bir yerden toplumsallıklar hayal etmek ve yaşamak tek kurtuluş gibi görünüyor. Gelecek kendimize sevdiğimizle kuracağımız ekolojik yaşam alanlarının elinde ve bu alanların kurulmasında kuir müştereklerin büyük rolü var. Kuir demeyi tercih ettiğim durum; kolektifler ve dayanışma ağlarını kurarken, bu ağlara aidiyetin, kolektif içinde birbirine sahip çıkma ve bakma ilişkilerinin çokluklarını ve farklılıklarını yontmayan, hizaya getirmeyen, koruyup kollayarak bağrına basan var olma ve var etme hâli. Ayrıca kuir sadece insanlar arası değil, insan ve obje, insan ve hayvan, insan ve bitki, yani insan ve insan olmayanla kurulan ilişkinin çeşitli boyutlarını içeriyor. Kuiri bu anlamıyla

ekolojinin mihenk taşı olarak düşünebiliriz. Kuir müşterekler egemen olanın dışına itilmiş hayatları kurtarmanın ve çoğaltmanın yollarından biri. Müşterek olarak kuracağımız yaşam alanlarını vahşi neoliberal kapitalizmden, hetero-üretken aile modelinin baskısından ve ırkçılıktan koparabildiğimiz ölçüde kuir ve feminist bir gelecek kollarını açmış bizi bekliyor.

KUIR DEMEYİ TERCİH ETTİĞİM DURUM;
KOLEKTİFLER VE DAYANIŞMA AĞLARINI

KURARKEN, BU AĞLARA AIDIYETİN,
VE FARKLILIKLARINI YONTMAYAN, HIZAYA

GETİRMEYEN, KORUYUP KOLLAYARAK

KOLEKTİF İÇİNDE BİRBİRİNE SAHİP ÇIKMA
VE BAKMA İLİŞKİLERİNİN ÇOKLUKLARINI

BAĞRINA BASAN VAR OLMA VE
VAR ETME HALLİ

Body, Home, and Mourning: A Manifesto on Queer Ecology

by Asli Zengin

We are in the early days of March 2020. Coronavirus slowly seeps into every aspect of our lives. In the meantime, we are grappling with an on-going massive crisis. For several years now, our agenda has been occupied by news from all around the world covering fires, typhoons, floods, droughts, melting glaciers, and increasing seasonal temperatures. Children are the ones who are protesting the crisis before anyone else. They oppose dystopias stealing their futures, and have been organizing in greater numbers since 2018. Extinction Rebellion has been emerging. Pioneered by the children, we make a final call to action for the planet, we raise our voices with all our might for redressing the ecological balance, and we are blaring out against those in power to stop the destruction of this planet that is our commons. A holistic approach towards our existence finds a place on our agenda and reaches many people thanks to children's rightful demands concerning the future. The assumed borders between culture, economy, and nature are being removed. The vital bonds that link them become blatantly manifest. With the climate crisis we are getting better inured to the fact that nature is neither separate from us nor it is under our control. On the contrary, from the air we constantly breathe to what we eat, we are completely immersed in nature as within so without. Indeed, we are setting sail towards a perception of existence which we can also call queer.

Whereas some thinkers of the Global North claim that they rearticulate new forms of relations between nature and human through a newly coined term called "anthropocene", others turn their faces towards the ontologies of the indigenous populations which, for many centuries, did not distinguish the human from the nature. Indigenous populations have already known and voiced, since time immemorial, that life is not anthropocentric, and also that being, called human, can only acquire meaning along with material and immaterial beings going beyond the limits of their own bodies. In other words, the climate crisis is an ontological crisis. They have been preserving for thousands of years the ontological inventory, which vitalizes and animates the stones, rocks, and mountains we deemed to be inanimate and lifeless. Stories, poems, songs, and dances, which travel from one generation to another, narrate and look after the ecologies of the body and memory.

This ecological inventory also includes the coronavirus. After the outbreak, some indigenous thinkers have interpreted this invisible, mysterious virus about which we know nothing, as a rightful response and a final warning

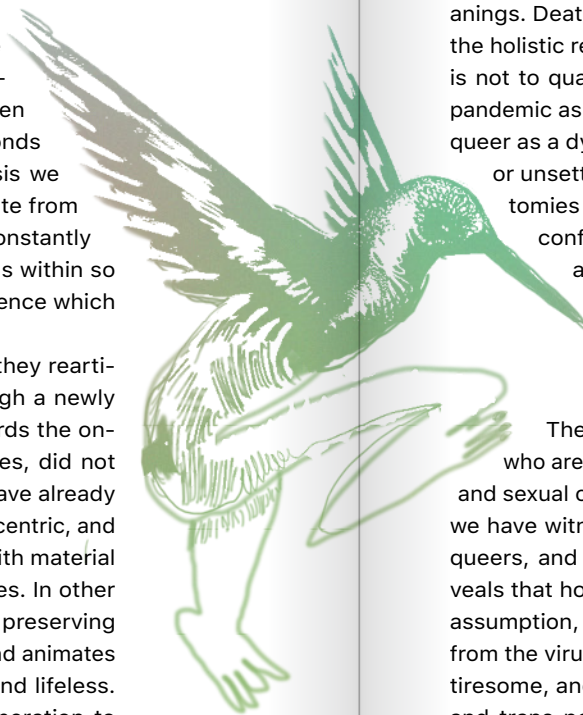
of the nature to the ontological crisis that we are going through. There were even those who think that the virus is a living thing that came to rescue the planet. They treated the virus as a messenger, which vacates the trains, planes, shopping malls, hotels, meeting areas, halts the increasing human traffic, and makes one question the social and economic system established by the humans. They chose to see the invisible tiny being as the portent that the planet is on the verge of an irreversible danger and that we need to rethink and change everything that dominates social life.

Talking to the virus and defining its place in our life as such bear queer potentialities. So, it is necessary to pursue some questions: If the virus is saying something to us, then what does it say about what is queer? What has happened to what is queer since the virus entered our lives? How has that which is queer been transformed or what kind of queer potentials has emerged?

As we free ourselves from the nature-culture dichotomy, in other words, as we become more queer, life and death began to acquire other meanings. Death has found its place as another dimension, form, and shape of the holistic relations we establish with nature. What is aimed here, of course, is not to qualify the diseases, pains, and losses we experience during the pandemic as queer, thus affirm them. On the contrary, the goal here is to see queer as a dynamism, multiplicity, or even chaos, which disrupts, suspends, or unsettles the hegemonic norms, and urges us to think beyond dichotomies and about the possibilities that this chaos opens up instead of confining what is queer within the positive-negative binary. Then again, in this tumultuousness, queers themselves are amongst those who have been harmed the most!

Home and homelessness

The coronavirus pandemic continues to expose to violence those who are already oppressed and discriminated in the hierarchies of gender and sexual orientation more frequently. Since the outbreak of the pandemic, we have witnessed an increase in the news reporting the women, children, queers, and trans people who experience domestic violence. Isolation reveals that home is not an auspicious and safe environment, despite general assumption, and it triggers other forms of violence while offering protection from the virus. Having a home, just like not having one, carries strange, hard, tiresome, and in some cases, deadly implications for many women, queers, and trans people. With isolation, they have been precluded from spaces where they are socially accepted and find support. Access to these spaces has become very difficult for these people who could normally escape, even if temporarily, the violence and oppression in their families and find trust and safety in other environments and relations. Specifically, the queers, single

women, and trans people, who cannot be contained by the heteronormative family structure and want to escape it, have been paying high prices for the isolation.

Majority of the solidarity and support networks have been forced to relocate in the internet environment. Collectively built spaces by people, who want to get a break, were shut down one by one, and particularly in the metropolitan cities, the limitations imposed on mobility and transportation have torn people apart. The university campuses, which constitute for many queer and trans students, a space of escape and self-realization, were closed with the coming of the virus. Students were left with no option but to unwillingly return to the family home. The home environment has turned into a space which hindered the desires and triggered the traumas of many queer and trans youth. Many students, who did not have a space of their own, who could not even read the books they wanted, and who dropped the online courses, have been struggling on the verge of depression.

Another dimension of the crisis is that whereas for some the homes they returned to are only about violence, for others there exists no home to return to. During the pandemic, women, queers, and trans people, who are excluded or abandoned by their families, began the search for a new place for themselves. Class differences closely affect people's relations to homes and capacities to exist in those homes. Some people, who lost their jobs, were left homeless. Some had to leave their own homes and return to family homes. Behind the close doors of the isolation, there has emerged more room for suicidal tendencies, depression, and emotional crisis.

Funeral, mourning, and touch

Coronavirus is not the first epidemic that hit queers on account of their queerness. Since the outbreak of the pandemic, parallels have been drawn not only with the Spanish Flu but also with AIDS/HIV. These similarities continue to resurface the traces of mourning and traumas of the 1980s and 1990s for queers and trans people. The sorrowful stories of people, who have to bury their dead in solitude, are mentioned side by side with the stories of exclusion about families, who refused to touch, see, or bury the dead bodies of their relatives who died of AIDS. The AIDS period when families avoided touching their dead and the COVID-19 period when the families are not permitted to touch their dead tell us the intimate relationship between touching and mourning through two contrasting examples. Similar to the period when AIDS was prevalent, during COVID-19, the meanings of claiming, touching and mourning the dead constantly change.

We do not only mourn for human deaths. This is a global mourning for the planet, forests, drying rivers, for the species of plants and animals that are on the verge of extinction. The pandemic, together with the climate crisis, forces us to create ways of mourning for the non-human.

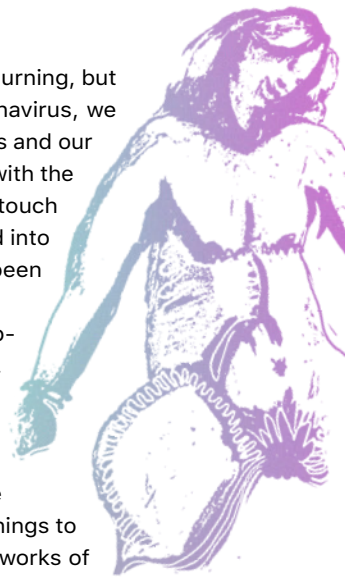
Not only the relation between touching and loss and mourning, but also the relation between touching and life changes. With coronavirus, we have been witnessing how our sense of touch constitutes our lives and our relations. We are constantly astonished at how intertwined life is with the sense of touch and we have gradually realized the frequency of touch with everything around us. Losing this sense, in a way, has turned into a loss of ourselves. That said, since our freedom to touch has been limited, what has emerged?

Relating through touching, just at a moment when people avoid touching each other, has acquired different meanings. Orienting towards non-human creatures, hugging trees, patting plants, forming friendships with various animals including cats and dogs, and opening the doors of our houses to all these living beings just to touch them is becoming widespread. We have increased our contact with non-living objects by giving new meanings to them in our symbolic worlds. In other words, new forms and networks of intimate relations with various species and materials have emerged. We have begun not only to see our environment from a new lens, but also started to experience new forms of touching and not touching.

What changes is not limited to the private spaces of our homes and our sense of touch. The definitions of capitalism, science, social solidarity networks, communities, political activity, subjectivity, security, and risk are fast changing with the pandemic. Emotions, which dominate social life, constitute another issue that has had its share of this pandemic. For instance, anxiety, worry, and fear have become emotional currencies that we produce and exchange while looking at or avoiding to touch each other in social life. The intimate relations and myriad ways of contact have suffered and continue to greatly suffer from the disease and virus paranoia. This whirl of collectively created anxiety, which pulls everyone in, is not only an individual emotional state, but also takes a relational form when people constantly worry about their loved ones. In this sense, we question the limits and possibilities of our individuality and constantly rethink about the collective and the relational.

Queer potentialities of the future

The boundaries between utopias and dystopias are blurring. Maybe we are going through a process during which the utopias and dystopias draw very close, intertwine, and dissolve into each other. Perhaps a queer and ecological future is conditioned upon the complete disintegration of this dichotomy. Arundathi Roy defines the pandemic as a portal. A door which opens to the future by allowing us to accept the issues of the present and the past. A gateway which forces us to revise our imagination of the future.

We are still crossing the passage and there is no turning back anymore. As we experience this as a process of uncertainty and fear, what awaits us if we see it as a gate bearing the potential of generating something new and opening to novel opportunities?

The age of grounding our ecological existence on the exploitation of nature is coming to an end. Or more precisely, it has to end. It seems like our only way out is to imagine socialities and live our lives from a place, which correctly defines and maintains our balance in the nature, by embracing the fact that looking at nature means looking at ourselves. The future lies in the hands of the ecological living spaces, which we will establish together with our loved ones, and queer commons play a great role in the establishment of these spaces. What I prefer to call queer are the protective and cherishing states of existing and creating that do not incise or align the multiplicities and differences in relations of belonging, protecting, and caring which are involved in the formation of new collectivities and solidarity networks. Besides, queer includes various dimensions of the relationships established not only between humans but also between human and object, human and animal, human and plant, that is, human and non-human. In this sense, we can think of queer as the cornerstone of ecology. Queer commons are one way among many to save and multiply the lives that are pushed outside that which is hegemonic. To the extent that we could severe queer living spaces, which we will collectively create as commons, from the brutal neoliberal capitalism, from the oppression of hetero-reproductive family model, and from racism, a queer and feminist future is awaiting us with arms wide open.

WHAT I PREFER TO CALL
QUEER ARE THE PROTECTIVE AND
CHERISHING STATES OF EXISTING AND
CREATING THAT DO NOT INCISE AND
ALIGN THE MULTPLICITIES
AND DIFFERENCES IN RELATIONS OF BELONGING
AND CARING WHICH ARE INVOLVED IN THE
FORMATION OF NEW COLLECTIVITIES
AND SOLIDARITY
NETWORKS.

